

Titel: Kapitel III.

Citation: "Kapitel III.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e51244.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel III.

Om Exekutionsforretningens Foretagelse og om Proceduren under samme.

Det er ovenfor bemærket, at Umiddelbarhedsprincippet ikke træder frem ved Fogedproceduren, og at derfor Udkastets Regler om denne trods Bestemmelsen i § 482, hvorefter også Proceduren for Fogden foregår mundtlig, væsentlig stemme med de nu gjældende. Også med Hensyn til Reglerne om Exekutionsforretningens Foretagelse i §§ 474—477 samt § 486 har Udkastet på enkelte Afvigelser nær kunnet slutte sig til den gjældende Ret.

Med Hensyn til Exekutionsforretningens Sted hedder det i § 474, at Forretningen i Reglen skal begynde på Domfældtes Bopæl; herved udelukkes altså ikke, at den, når Omstændighederne særligt tale derfor, kan begynde andetsteds, og i Paragrafens to sidste Stykker nævnes der udtrykkelig tvende Tilfælde, i hvilke Sådant kan finde Sted; men da disse ikke ere de eneste, i hvilke Reglen om Forretningens Påbegyndelse på Bopælen vil kunne vise sig uhensigtsmæssig, er der endvidere tillagt Fogden en almindelig Bemyndigelse til at fravige hin Regel, hvor han efter de foreliggende Omstændigheder finder Grund dertil, se Paragrafens 2 det Stykke.

Medens det er anset for rigtigt at fastholde den hidtil gjældende Regel, at der under Forretningen må gives Møde fra Domhaverens Side, kan Exekutionen selvfølgelig foregå, selv om Domfældte ikke træffes tilstede. Det

er imidlertid fundet hensigtsmæssigt at bestemme (§ 475 sidste Stykke), at Fogden, hvis Ingen fremtræder som befuldmægtiget til at give Møde for Domfældte, udtrykkelig skal opfordre hans Hustru, Børn over 18 År, Tjenestefolk eller andre til Husstanden hørende voksne Personer til at varetage hans Tarv under Forretningen. Ex ingen af disse tilstede eller ere de uvillige til at optræde, skal samme Opfordring rettes til hans Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbejdsherre, for så vidt nogen af dem er tilstede. En sådan Regel, som ikke vil kunne medføre noget Ophold i Domhaverens Forfølgning, vil i mange Tilfælde kunne virke til Gavn for Domfældte. Bestemmelsen udelukker iøvrigt ikke, at ligesom efter den gjældende Ret andre Personer end de ovenfor nævnte af egen Drift kunne optræde under Exekutionen og oplyse, hvad de antage at tjene til den fraværende Domfældtes Tarv.

§§ 477—479 stemme i alt Væsentligt med Konkurslovens §§ 166—168.

Indsigelser mod Exekutionen kunne fremsættes såvel af Domfældte som af Trediemand (§§ 480—481). I Anledning af de fremsatte Indsigelser kan Domhaveren ytre sig, hvorimod det er overladt Fogden efter Omstændighederne at afgjøre, om nogen yderligere Ordvexling skal finde Sted. Med Hensyn til Proceduren udtaler Udkastets § 482 den Hovedregel, at Forhandlingerne for Fogden foregår mundtlig. Fogden påkjender derfor den opståede Tvistighed i Henhold til Parternes mundtlige Forklaringer, hvorhos han selvfølgelig har at tage Hensyn til de fremlagte Dokumenter og andre skriftlige Beviser. Derimod kan der i Reglen ikke under Forhandlingerne for Fogden finde Bevisførelse Sted ved Vidner, Syn og skøn eller Parternes personlige Afhørelse. At denne Regel, som efter Fogedrettens Beskaffenhed er den naturlige ved Umiddelbarhedsprincippets Gjennemførelse i Bevisbedømmelsen, iøvrigt ikke medfører nogen mærkelig Afvigelse fra, hvad der må antages for gjældende Ret, er ovenfor omtalt. Reglen i § 482 sidste Stykke, at Fogden skal vejlede Parterne i Bagatelsager, stemmer med Frd. 6te Aug.

1824 § 5. — Da Forhandlingerne foregår mundtlig, således at Fogden dømmer umiddelbart efter disse, vil der i Almindelighed ikke være Anledning til at protokollere dem i det Omfang, hvori dette nu finder Sted. § 483 føreskriver derfor, at der i Protokollen foruden de nødvendige Bemærkninger om Forretningens Tid og Sted, Exekutionsgrundlaget, Parternes, Fogdens og Vidneres Navne, kun skal optages en Beretning om Forretningens Gang i Almindelighed samt i Tilfælde af Tvist de fremsatte Påstande ordret og Parternes Erklæringer i det Omfang, som Fogden skønner hensigtsmæssigt, dog ikke ordret, men kun efter deres væsentlige Indhold. Den mere omfattende Protokollation af Parternes Erklæringer ved Fogedretten, som nu finder Sted, synes allerede fra den gjældende Rets Standpunkt at være temmelig hensigtsløs idetmindste når bortsees fra de særegne Forhold i Kjøbenhavn, hvor Kjendelsen afsiges af den ved selve Exekutionen ikke tilstedeværende Foged; thi på Grund af den allerede nu hjemlede ubegrænsede Ret til at fremkomme med Nyt under Appellen vil Sagens Grundlag under denne kunne blive fuldstændig forandret, og

Forhandlingerne for Fogden ville da ikke have nogen Betydning.

Om Udsættelse under Forretningen handler § 484. Det er i denne Henseende fundet tilstrækkeligt at udtale, at Udsættelse i Reglen ikke kan gives, når ikke Parterne ere enige herom. Det er altså ganske overladt til Fogdens Afgjørelse, hvorvidt der undtagelsesvis måtte kunne tilståes Udsættelse efter den ene Parts Begjæring, og han vil herved tage et væsentligt Hensyn til, om Begjæringen fremkommer fra Domhaveren eller fra Domfældte; thi om end Udkastet i Overensstemmelse med den gjældende Ret fastholder, at Domhaveren ikke har Adgang til vilkårlig at forlange Forretningen udsat, vil dog den Udsættelse, hvorom han fremsætter Begjæring, selvfølgelig langt sjældnere frembyde Betænkelighed end en Afbrydelse af Forretningen efter Domfældtes ensidige Begjæring, Forskjellig fra en egentlig Afbrydelse af Forretningen er den i Paragrafens to sidste Stykker omhandlede midlertidige Standsning af Forhandlingerne.

Hvor en sådan anordnes eller tilståes, har Fogden på Domhaverens Forlangende at træffe de fornødne Foranstaltninger til at opretholde den samme Tilsiand, indtil Forretningen atter fortsættes, hvorhos der på behørig Måde skal gives Parterne Underretning om Tiden for Forretningens Fortsættelse. Snarest muligt efter Forhandlingernes Slutning afsiger Fogden Kjendelse; dennes Fuldbrydelse kan ikke hindres ved Anvendelse af Retsmidler (§ 485). Iøvrigt er det efter § 494 Reglen, at Retsmidler imod Fogdens Afgjørelser, hvad enten der er Spørgsmål om Påanke eller Besværing (hvorom nærmere i det Følgende), førft kunne anvendes, når hele Exekutionsforretningen er sluttet. Ifølge § 495 er Fristen for Retsmidlernes, såvel Besværing som Påankes, Anvendelse den for Påanke af Domssager foreskrevne, nemlig 4 Uger; de Hensyn, der have fort til for Domssagers Vedkommende at foreflå en kortere Besværingstid, gjøre sig nemlig ikke gjældende på Fogedforretningernes Område. Efter Fristens Udløb kan Retsmidlers Anvendelse, i Lighed med hvad der i § 303 er foreskrevet om Påanke af Domssager, tilstedes i Løbet af 1 År, når Omstændighederne tale derfor; men det er føgt udtrykt i § 495, at der her vanskeligere end for Domssagers Vedkommende bør gives Tilladelse til Retsmidlers Anvendelse efter Udløbet af den ordentlige Frist, idet det hedder, at sådan Tilladelse kun kan meddeles, når ganske særegne Omstændigheder retfærdiggjøre, at Parterne ikke i rette Tid have gjort Retsmidler gjældende. Tilladelsen meddeles af Landsrettens Formand. Det er en Selvfølge, at når en Dom ved en i Medfør af Reglen i § 303 iværksat Påanke tilintetgjøres eller forandres, eller når den ophæves ved en i Medfør af § 335 afsagt Kjendelse, hvorved ny Foretagelse af Sagen bevilges, kan også den i Medfør af Dommen skete Exekution ophæves, om end den ordentlige Påankefrist af 4 Uger fra dens Foretagelse er udløbet, se § 495 1ste Stykke. Hvad angår den nærmere Ordning af de Retsmidler, som efter Udkastet kunne anvendes imod selve Exekutionsforretningen og de under

denne afsagte Kjendelser, henvises til Bemærkningerne ved Kapitel V.

I §§ 487—491 gives en Række Bestemmelser om Udlægshaverens Retsstilling, der i det Væsentlige må ansees for stemniende med den bestående Ret. Dette gjælder således i det Hele om de i § 491 optagne Regler angående Beskaffenheden af den Sikkerhedsret, Udlægget giver, jft. herved Konkurslovens § 158. Ligeledes stemmer det med den gjældende Ret, at den, som har fået Udlæg i fast Ejendom, uden at der tillige gives Udlæg i dens Frugter og Indtægter, ifølge § 487 ikke kan modsætte sig, at den forbliver i Skyldnerens Besiddelse indtil Tvangsauktionen, medmindre Skyldneren findes at ødelægge eller forringe Ejendommen. Hvad angår Besiddelsen af udlagt Løsøre, indeholder Udkastets § 488 nogle lidet indgribende Lempelser i den gjældende Ret, beregnede på såvidt muligt at undgå de Omkostninger, der ere forbundne med Godsets Bevaring ved en Trediemand. Udlagt Løsøre kan herefter forblive i Skyldnerens Besiddelse ikke blot, når Udlægshaveren giver sit Samtykke dertil, men også, når Skyldneren stiller antagelig Sikkerhed for dets Tilstedeblivelse i uföroringet Stand. I andet Fald er Udlægshaveren ordentligvis berettiget til at tage udlagt Løsøre i sin Besiddelse, dog, hvis det Udlagtes Værdi betydeligt overstiger hans Fordring, kun imod Sikkerhedsstillelse. Det vil herefter sågodtsom altid blive Tilfældet, at udlagt Løsøre opbevares enten af Skyldneren eller af Udlægshaveren. Bliver -det undtagelsesvis nød« vendigt at give det udlagte Gods i Trediemands Forvaring, har Fogden at træffe de i så Henseende fornødne Foranstaltninger på Domfældtes Bekostning. Iøvrigt er det ved disse Regler forudsat, at der ikke tilkommer nogen Trediemand en Ret over Tingen, i Kraft af hvilken han er berettiget enten til selv at besidde denne eller dog til at modsætte sig en Forandring i det hidtil bestående Besiddelsesforhold, såfom hvor en Løsøregenstand for« inden Udlægget var pantsat til en Anden end Udlægshaveren. I stige Tilfælde må Udlægshaveren selvfølgelig finde sig i, at Godset bliver, hvor det er. Har Trediemand det

Udlagte i sin Besiddelse, bliver det efter Omftændighederne ifølge Udlægshaverens Begjæring af Fogden at tilkjendegive vedkommende Trediemand, at Skyldneren ikke er beføjet til at modtage Tingen, når Tredjemands Ret til dens Besiddelse ophører (§ 490).

Ifølge Bestemmelsen i § 487 2det Stykke skal Udlæg i fast Ejendom — overensfremmende med hvad der ansees for gjældende Ret — for at kunne gjøres gjældende imod dem, der ved Retshandler måtte erhverve Rettigheder over Ejendommen, thinglæses ved dennes Værnething. Hvad angår Udlæg i Løsøre, har det efter dsn gjældende Ret været Gjenstand for Tvivl, om Thinglæsning er nødvendig til Sikring af Udlægshaverens Ret. Overvejende Grunde turde dog tale for at besvare Spørgsmålet benægtende, idet det vistnok måtte erkjendes, at Bestemmelserne i Pl. 18 Januar 1788 og Frd. 28 Juli 1841 om Thinglæsning af visse Retsfølgninger samt af Underpant i Løsøre ikke frembød få afgjørende Analogi, at det i Kraft af disse

Lovbud kunde pålægges Udlægshaveren at iagttage en Formalitet, som tidligere utvivlsomt ikke var nødvendig til Sikring af hans Ret, jfr. Rellemann „Læren om Exekution og Auktion S. 185 ff. Til at foreflå en Forandring i, hvad der således tør ansees for gjældende Ret, har Kommissionen ikke fundet tilstrækkelig Grund. Dels har man havt Betænkelighed ved at besvære den almindelige Retsforfølgning med en ny Formalitet; dels er man gået ud fra, at den Fare for Trediemand, som kan opstå af Thinglæsnings Undladelser, ikke har Meget at betyde. Forsåvidt man herimod måtte indvende, at det efter den således fomsatte Ordning bliver muligt til Skade for den almindelige Kredit at omgå Lovbudet om Thinglæsning af Underpant i Løsøre derved, at Kreditor efter Aftale med Skyldneren tager Udlæg i hans Løsøre og dervå i Stedet for at stride til Realisation benytter Udlæget som en vedvarende Sikkerhedsret, er det tilstrækkeligt at henvise til den fra Konkursloven overførte Bestemmelse i § 491 2det Stykke, som netop er beregnet på at hindre den an« tydede Fremgangsmåde.

Medens Udkastet i Henhold til de ovenanførte Betragtninger har undladt at påbyde Thinglæsning af Udlæg i Løsøre, er det derimod, forsåvidt Gjenstanden for Udlæget er et Gjælds-brev, ifølge § 489 1ste Stykke nødvendigt, at dette forsynes med en Påtegning om Udlæget, for at det skal kunne gjøres gjældende imod Trediemand, der senere i god Tro har fået Gjælds-brevet overdraget til Ejendom eller Pant, eller imod Skyldneren, der senere i god Tro har ydet Betaling på Kapitalen til den, hos hvem Udlæget er sket, imod Kvittering på eller Udlevering af Gjælds-brevet. Ligesom denne Bestemmelse må ansees for en Anvendelse af vor Lovgivnings almindelige Grundsætning om, hvad der udkræves til Sikring af Rettigheder i Gælds-breve, således stemmer det også med den gjældende Ret, at der ifølge Paragrafens Slutningsbestemmelse ved Udlæg i Fordringer af anden Beskaffenhed skal gives Skyldneren Underretning herom for at forhindre, at denne befries ved i god Tro at betale til den, hos hvem Udlæget er sket. Det Samme må fremdeles gjælde overfor Skyldneren efter et Gjælds-brev for Rentebetalingers Vedkommende.

§§ 492—493 omhandle Exekutionsforretningens Gjenoptagelse. I § 492 opregnes — væsentlig i Overensstemmelse med den gjældende Ret — endel Tilfælde, i hvilke Forretningen kan gjenoptages efter Begjæring af Domhaveren eller den, hos hvem Udlæget er sket. Udenfor disse Tilfælde kan Exekutionsforretningen ikke gjenoptages i Henhold til en Parts ensidige Begjæring, men kun med alle Vedkommendes Samtykke, se § 493. Fremdeles hævder Udkastet som undtagelsesfri Regel, at Forretningens Gjenoptagelse efter Begjæring af Trediemand kun kan finde Sted, når alle Vedkommende samtykke deri. Herimod kan ikke indvendes, at det overfor Trediemand, som i Reglen ikke har Lejlighed til at komme tilstede under Exekutionsforretningen, er ubilligt at nægte Forretningens Gjenoptagelse og således afskjære ham fra at gjøre sine Indsigelser imod Exekutionen gjældende ad en Vej, som står ham åben, hvis han giver Møde under Forretningen, For det Første må det erindres, at Trediemand kan

fremtræde med sine Indsigelser*) på det næste Trin i Forfølgningen, nemlig under Tvangsauktionen (jfr. § 542 2det Stykke), en Adgang, der i Reglen vil være ham ligeså nyttig som en Ret for ham til at få Exekutionsforretningen gjenoptaget, idet der dog ordentligvis først ved Tvangsauktionen vil kunne påføres Trediemand Skade af mere indgribende Betydning. Men dernæst skal endnu fremhæves, at Trediemands Adgang til at intervenere ved Fogedretten — være sig under Exekutionen eller Tvangsauktionen — ikke er den eneste Vej, ad hvilken han kan gjøre sine Indsigelser gjældende. På Grund af Fogedretsprocedurans ejendommelige Karakter må Beskyttelsen for Trediemand endog væsentligst søges ad en anden Vej. Thi da Domhaveren dog ikke kan være pligtig at finde sig i, at Trediemand standser hans Forfølgning blot ved at erklære, at han har en Indsigelse imod Exekutionen, vil Trediemand, selv om der gives ham Lejlighed til at møde under Forretningen, stå magtesløs overfor Domhaveren, når han ikke strax kan fremskaffe Bevis for Indsigelsens Rigtighed, en Forudsætning, der meget sjælden vil foreligge. Hovedbeskyttelsen for Trediemand må derfor sættes i den Adgang, han har til uanset den stedfundne Exekution at gjøre sin Ret gjældende under en Domssag i første Instants. Overfor den Fare for hans Retsnydelse, som måtte kunne opstå af Afgjørelsens Udskydelse til det Tidspunkt, da et sådant Søgsmål kan være ført til Ende, vil Trediemand efter Omstændighederne kunne sikre sig gennem en Udsættelsesforretning eller Anvendelse af de foreløbige Retsmidler, Arrest og Forbud. Navnlig erindres, at Trediemand har Adgang til, forsåvidt han kan stille fornøden Sikkerhed, ved Forbud at hindre Udlægshaveren i at

*) Herved hanes selvfølgelig på dette Sted kun sådanne Indsigelser for Øje, som gå ud på, at Trediemands Ret overhovedet er til Hinder for Udlæget. Er Tilfældet derimod det, at Trediemand ikke protesterer imod Udlæget i det Hele, men kun påstår det iværksat med Anerkjendelse af hans Ret (som sekundært), må Indsigelsen ubetinget være henvist til Auktionen.

skride til Tvangsauktion, forinden Spørgsmålet er afgjort ved Domstolene, jfr. § 606 sidste Stykke.

Om §§ 494—495 er talt ovenfor.